Recensie: Loos ***

De Klap Deurne
vrijdag 2 februari 2024

foto © Ann De Smedt

Recensie:
Loos, de jongste familievoorstelling van Dimitri Leue gaat onder andere over adoptie, drugs, mensenhandel, racisme, culturele appropriatie en onvruchtbaar zijn als man. Thema's die hij aanboort in een snelle, flitsende regie die echter door de grote wachtzaal-sfeer, de witte belichting en het repetitief suggereren dat er auto's 's avonds voorbijrijden (via de belichting rechts en autogeluiden) echter behoorlijk zakelijk en clean overkomt. Om kort te gaan: we werden constant in en uit de voorstelling gezogen. Een voorstelling die weliswaar enkele bijzonder knappe elementen in zich draagt, enkele straffe flitsen zeg maar, die helaas ook nodig zijn om onze aandacht erbij te houden, maar soms vervalt Loos in te schoolmeestachtig de zaken willen duiden met cijfertjes (zoals 1 op 25 kinderen in België groeit op zonder ouders). Hoewel wij Loos zuinig wisten te waarderen, dacht het publiek in de Klap daar anders over en gaf het een staande ovatie.

Loos voelt vormelijk wat aan als een tv-show uit de jaren '90. De vier acteurs (Dimitri Leue als de onvruchtbare Bram, Inge Paulussen als Valerie, Clara Cleymans al Heddy en Samuel Vekeman als Matthias) starten verspreid naast elkaar met elk een koud witte spot op hun gericht waar ze na elkaar een stuk tekst - eerder declamerend dan met gevoel - laten horen. Ook nu weer – en dat is lang niet de eerste keer bij een voorstelling van Leue – gebeurt dat op zo'n waanzinnig tempo dat je dat wat frustreert als toeschouwer. Je bent niet alleen daardoor niet meteen mee, het komt ook omdat de expositie van de hoofdpersonages ook gewoon te kort of eerder onbestaande is. En dat ratelen zorgt er dan ook redelijk vroeg voor dat er ingeboet wordt op inleving.
We missen gevoel dus, reden ook waarom we constant wel, dan weer niet in Loos geraakten als een pc die connectieproblemen ondervond door een onstabiele wifiverbinding. Niet verrassend is het dan ook dat je in het begin van Loos als toeschouwer wat verloren loopt. Het mag dan best wel verfrissend zijn om de tekst te horen op een klankbedje van Antoon Offeciers, en tussen de scènes door, horen we ook instrumentale muziek, maar daardoor voelt Loos echter ook te afgemeten als een aaneenrijging van scènes aan. En helaas blijkt één klankbedje niet lang genoeg tijdens een scène waardoor op het einde daarvan de acteurs het plots zonder muziek op de achtergrond moeten stellen.
In tegenstelling tot andere teksten, is Leue behoorlijk zuinig met taalspel en humor in Loos. Enkele pareltjes: als synoniem voor de dood kiest ie voor 'de grote verdwijntruc', accentueert ie het verschil tussen 'toelaten' en 'toe laten' die eigenlijk elkaars tegengestelden zijn afhankelijk van hoe je het uitspreekt, poneert ie de stelling 'Mijn onvruchtbaarheid bleek een vruchtbare bodem voor onzekerheid', laat ie Clara Cleymans 'Liefde

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

glijdt van me af als water van een eend' zeggen en op 'Adoptie is geen pretpark' stellen dat de gelijkenis toch enigszins opgaat als je de wachttijden erop naslaat. Over je identiteit als geadopteerde persoon van kleur luidt het : 'Ik ben zwart van buiten maar wit van binnen. Mijn vrienden noemen me een Bounty.', en ook (meta)humor kon niet ontbreken in Loos met bijvoorbeeld 'Dat was niet tegen u. Dat was mijn tekst.' en 'Ik maak mijn zinnen niet af maar als ik dat wel doe…'

Hoewel we de choreo intermezzo's geen meerwaarde vonden hebben, zijn het Clara Cleymans en Samuel Vekeman die op muzikaal vlak wel voor de hoogtepunten van Loos zorgen. Cleymans' verwijzing naar The Muppets 'Mahna Mahna', hier omgedoopt tot 'Mama mama' vinden we wat te makkelijk en voelen we al van meters ver aankomen. Maar haar Camilleachtige a capellarefrein 'Als ge u serieus neemt, is het leven een hel' waarbij ze lang wat doelloos met whistle notes zit te neuriën is gewoon hilarisch. Vekeman krijgt dan weer terecht applaus nadat ie enkele oude houten stoelen en plastic krukjes heeft betokkeld wat tot de hilarische vraag van Leue als Bram leidt: 'Speelt gij al lang stoel?'

En Vekemans staaltje slam poetry vinden we qua tekst veruit het sterkste van de ganse voorstelling. Het is dan ook dat inhoud en vorm het beste met elkaar matchen tijdens Loos wat niet altijd het geval is. Want omdat Leue zich volgens ons (net zoals in Nora + Aron) zowel vormelijk (en hier schijnbaar ook inhoudelijk) wat te veel in een keurslijf gestoken lijkt te hebben, primeert tempo te veel op gevoel, en kruipt er daardoor weinig onder onze huid. Volgens ons is er dus wat loos met Loos. Het publiek daarentegen, dat wél laaiend enthousiast reageerde, vindt bovenstaande dan weer loos alarm.

< Dirk Grégoire >

Credits:

Spel: Inge Paulussen, Clara Cleymans, Samuel Vekeman, Dimitri Leue Tekst en regie: Dimitri Leue Met muziek van Antoon Offeciers. Kostuums van Eva De Mul Belichting: Sonista, Stef Appelen Productie: Leue.vzw Bewegingscoach: Iris Bouche Bewegingscoach: Pol Van den Broek

Gerealiseerd met de steun van de Belgische taxshelter maatregel via Flanders Tax Shelter en CC De Klap Deurne.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.